

Šla jsem po rušné brněnské ulici a kolem mě procházela mladá řádová sestra. Jeden kolemjdoucí začal: „Hele - jeptiška...“ a označil ji slovem, po kterém se každý normální člověk otrásl. Nebyl zcela strážlivý. Vážím si řádových sester a přemýšlím, jak zvýšit jejich kredit u veřejnosti, která už je téměř nezná. Napište něco o smyslu jejich života a oběti!

Ptáme se, jaký je vztah veřejnosti k řádovým sestrám. Ale bylo by možné se i ptát, jaký je vztah nás věřících k těmto sestrám a jejich způsobu života. Často se mnozí v našich kostelích modlí za nový kněžský a řeholní dorost. A když jim pak jejich syn či dcera doma řekne, že chce jít do kláštera, tak to velmi těžko zpracovávají a přijímají.

Já bych to zkusil shrnout celkem jednoduše. Chceme být šťastní. Těm, které máme rádi, přejeme také, aby byli šťastní. A řeholníci a řeholnice jsou šťastní lidé – přes všechny těžkosti a problémy, přes ony oběti zmiňované v úvodní otázce. Rozhodnutí pro řeholní život je o tom, že jsem si zamiloval Ježíše a chci mu opravdu dát přednost před čímkoli a kýmkoli.

Jak často i od věřících lidí slyšíme: „Takové hezké děvče, je jí do kláštera škoda.“ I ze své rodné farnosti, kde byla každý rok nejméně jedna primice, jsem v mládí slyšel povzdechy od našich děvčat, že neví, jak se mají vdát, když ti nejlepší kluci odcházejí do semináře či klášterů. Na to se většinou odpovídalo, že Pán Bůh přece pro sebe taky nechce jen nějaký odpad, lidi, kteří by se jinde neuplatnili.

Chci tedy všem říci: Nemusíte řeholníky a řeholnice litovat! Spíše se jim dá v dobrém slova smyslu závidět. Zamilovali si Krista a šli za ním. A zamilovaný člověk je šťastný. Určité oběti je samozřejmě také čekají. Jsou ale mnohonásobně vyváženy tím, co získávají. „Když někdo objeví jednu drahocennou perlu; jde, prodá všechno co má, a koupí ji.“

Skrze bližní slouží Kristu

Jestliže mám blízko ke Kristu, mám skrze něj blízko i k lidem. A jsem připraven z lásky sloužit Bohu a lidem i prostřednictvím činností, které by třeba někomu mohly připadat nepříjemné. Jakákoliv činnost, konaná z lásky, přináší radost a štěstí. Nechci zde mluvit o konkrétní činnosti řeholních sester. Různých řádů je u nás velké množství a každý má své specifické zaměření. Důležitá je ale právě motivace, o které jsem mluvil. A potom je také velmi důležité „společenství“, které je často obtíží zároveň zkouškou i velkou oporou a pomocí. Oběti, které zde také mají své místo, nejsou a nemohou být přinášeny s odporem, ale s radostí. A tyto oběti, modlitby a různé činnosti ve službě lásky zachraňují duše a svět.

Když se ještě vrátím k úvodní otázce, tak mohu možná jen krátce odpovědět slovy Písma: „Kdo můžeš pochopit, pochop.“ Každý člověk to možná není schopný chápat. Pak je potřeba aspoň přiznat druhému právo na jeho rozhodnutí ke způsobu života.

A že jsou někdy řeholníci a řeholnice různě nazýváni a oslovováni? Jako řeholník, chodící

často v hábitu na veřejnosti, jsem se už setkal s mnohým označením. Občas slyším jenom udivené: „Co to je?“ Na podobnou otázku kdysi odpověděl jeden můj spolubratr vtipným vysvětlením: „Viš, já jsem Mikuláš v létě.“ Mezi nejsympatičtější oslovení patří jedno, které jsem zaslechl, když nás šlo několik v hábitu po pražské ulici: „Hele, Ježíšové!“ – Kéž by v tom bylo trochu pravdy.

P. Marian Husek, premonstrát

Zdroj: Katolický týdeník 42/2006

Ilustračné foto: Bernard Ondřej Mléčka, OFM

The post [Nad smyslem obětí a štěstím řeholního života](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)